

Arrest

nr. 136 100 van 12 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende een bevel tot terugdrijving van 31 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat A. DE MEU, die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 30 december 2014 tegengehouden aan de grenscontrole, niveau aankomst, komende uit Istanbul. Hij was in het bezit van een Nederlands verblijfsdocument, doch stond anderzijds geseind door de Nederlandse autoriteiten. Hij was tevens in het bezit van een vervallen AI (geldig tot 17.09.2013), en werd afgevoerd van ambtswege.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op 31 december 2014 een beslissing tot teruggrijping genomen.

Dit is de thans bestreden beslissing, die het gemotiveerd is als volgt:

“(...) Op 30/12/2014 om 22:05 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationale Luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende,

*de heer : naam **S.** voornaam **S. R.***

*geboren op **11.02.1967** te **Kabul** geslacht (m/v) **Mannelijk***

*die de volgende nationaliteit heeft **Afghanistan** wonende te [...]*

*houder van het document **paspoort** nummer **OA156435**
afgegeven te **Netherlands** op : **05/10/2010***

houder van het visum nr. /// van het type [...] afgegeven door [...]

*afkomstig uit **Istanbul Atatürk** met **TK1941** (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :*

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een geldig nederlands verblijfsdocument maar is betrokkene door Nederland SIS geseind en hij verklaart niet meer in Nederland te wonen. Betrokkene verklaart momenteel bij zijn vrouw in Eeklo te wonen maar hij is niet ingeschreven op het adres van zijn huidige vrouw.

(...)

(H) Staat ter fine van weigering van toegang signaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°) in het SIS, reden van de beslissing: betrokkene is SIS geseind door Nederland onder nummer 0011.02000000730608200000001.01

(...)”

Op 31 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 31 december 2014 hebben de Nederlandse autoriteiten meegedeeld dat verzoekende partij sinds 12 februari 2014 geen recht meer heeft op zijn verblijfskaart.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd en maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het ernstig middel

2.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 en 13 EVRM. Verzoeker betoogt dat overeenkomstig artikel 40bis van de vreemdelingenwet de ouder van de Unieburger het recht heeft om zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. De zoon van verzoeker is de houder van een E-kaart in België en hij werkt voltijds bij de post. Hij wenst deze aanvraag in te dienen op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker vervolgt dat zijn raadsman contact heeft opgenomen met de gemeente Brasschaat waar zijn zoon woonachtig is met het verzoek om een aanvraag van gezinshereniging in te dienen op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De medewerker van de gemeente heeft

echter geantwoord dat verzoeker persoonlijk moet aanwezig zijn. Verzoeker kan niet persoonlijk aanwezig zijn omdat hij door verweerder is opgesloten met het oog op repatriëring. Verzoeker besluit dat van verweerder mag worden verwacht dat hij verzoeker vrijlaat teneinde deze aanvraag in te dienen. Volgens verzoeker is deze handelswijze een inmenging in zijn privé- en gezinsleven en schendt ze artikel 8 en 13 EVRM. Verzoeker is van oordeel dat van verweerder mag worden verwacht dat in dergelijke gevallen aan de aanvrager de kans moet worden gegeven om persoonlijk naar de gemeente te gaan teneinde de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

2.3.3. Waar verzoeker stelt dat hij het recht heeft om als ouder van de Unieburger een aanvraag in te dienen op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet zodat van verweerder mag worden verwacht dat hij verzoeker vrijlaat teneinde deze aanvraag in te dienen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder deze intentie heeft geuit en deze slechts voor de eerste maal aanhaalt in zijn verzoekschrift van 9 januari 2015 waarbij hij aanvoert dat hij op 8 januari 2015 inlichtingen heeft ingewonnen bij de gemeente; dit is meer dan één week na de bestreden beslissing die op 31 december 2014 werd genomen. De verwerende partij kan dienaangaande worden bijgetreden waar zij stelt dat het middel in wezen er enkel op gericht is verzoeker vrij te laten terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier niet voor bevoegd is (artikel 71 vreemdelingenwet). Niets verhinderde verzoeker die volgens zijn eigen verklaringen sedert augustus 2013 in Afghanistan/Pakistan heeft verbleven en alleszins sedert meer dan 1 jaar niet meer in België verbleef, alwaar hij ook van ambtswege was afgevoerd, alvorens naar België te komen een verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post van zijn land van herkomst of verblijf. Ofschoon verzoekende partij hiertoe onbetwistbaar ruimschoots de gelegenheid had, heeft zij dit nagelaten. Verzoekende partij is uiteraard zelf verantwoordelijk voor haar nalatig handelen.

Waar verzoekende partij nog een schending voorhoudt van de artikelen 8 en 13 EVRM, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot het citeren van deze artikelen, zonder dat zij *in concreto* aangeeft waaruit de schending zou bestaan. Het komt de Raad immers niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM. Deze handelswijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.4. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 3 EVRM juncto artikel 8 EVRM. Verzoekende partij houdt voor dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd en in een situatie van isolement zal terecht komen. Zowel wat betreft de gezinssituatie als de economische situatie zou de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

2.3.5. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

De verzoekende partij beperkt zich tot vage overwegingen en blijft in gebreke dienaangaande concrete gegevens of bewijskrachtige stukken neer te leggen. Bovendien zal de verzoekende partij worden teruggedreven naar Turkije en niet naar Afghanistan, nu zij met een vliegtuig komende van Istanbul naar België was gekomen. Met de loutere bewering dat zij vreest te zullen worden vervolgd in Afghanistan om reden dat zij op heden gehuwd is met een in België erkende vluchteling alsook omwille van haar verleden en het gegeven dat bendes rijke mensen ontvoeren om losgeld te krijgen, toont zij geenszins een risico op schending van artikel 3 EVRM aan.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij psychologische problemen heeft, en het broodnodig is om samen te zijn met haar ex-vrouw en kinderen met wie zij tot september 2013 in België zou hebben

gewoond kan zij niet ernstig worden genomen. Verzoekende partij verbleef immers volgens haar beweringen vanaf augustus/september 2013 in Afghanistan en Pakistan zonder een gezamenlijk verblijf te hebben met deze ex-vrouw en kinderen. Bovendien heeft verzoeker nooit enige verblijfsaanvraag ingediend om zich te vestigen bij zijn huidige partner in België met wie hij gehuwd is in Pakistan en er met haar heeft gewoond. Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van enig beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Aangezien het *in casu* om een eerste toelating is er volgens Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) geen inmenging is en dient er derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM te gebeuren.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is volgens zijn verklaringen met zijn tweede vrouw gehuwd in Pakistan en heeft er lange tijd met haar gewoond. Zo er al sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven toont verzoeker niet aan dat hij dit niet elders kan verderzetten.

Ten overvloede heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat de verzoekende partij nooit naar België kan komen, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Prima facie wordt *in casu* door verzoekers geen verdedigbare grief aangevoerd die gestoeld is op een bepaling van het EVRM in de zin van artikel 13 van het EVRM.

2.3.6. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Zij houdt voor dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar de seining in het SIS, terwijl op grond van een arrest van 27 maart 2013 in haar dossier blijkt dat 'dit verslag enkel vaststelt dat verzoeker is uitgesloten van de bescherming van de Conventie van Genève op grond van artikel F1 van die Conventie'. Het feit dat zij gesignaleerd staat, mag geen vrijgeleide zijn voor de weigering van de toegang en opsluiting met het oog op repatriëring.

2.3.7. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar het arrest nr. 99 921 om te besluiten dat de toegang haar niet mocht worden geweigerd gelet op de SIS-seining ter fine van weigering van toegang. Het voormelde arrest van betreft immers de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) die op 2 maart 2012 naar aanleiding van de verblijfsaanvraag in functie van de toenmalige echtgenote genomen werd op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Bovendien bevat de bestreden beslissing ook een ander motief, dat op zich volstaat om de beslissing met recht te ondersteunen. Meer bepaald wordt hierin tevens verwezen naar de vaststelling dat betrokkene niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, zodat de beslissing tot teruggrijping tevens gesteund is op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist dit motief, dat op zich volstaat opdat de beslissing afdoende gemotiveerd zou zijn, niet zodat dit onverminderd overeind blijft.

Verzoekende partij betwist niet dat zij SIS geseind is. Zij betwist enkel dat dit een voldoende reden zou zijn om haar de toegang tot het grondgebied te weigeren. Zij brengt evenwel geen elementen aan waarom haar dan wel de toegang tot het grondgebied zou moeten verleend worden ondanks de vermelding in het SIS. Ten overvloede verklaart verzoekende partij bij haar echtgenote in Eeklo te wonen maar na verificatie blijkt dit niet het geval te zijn.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen.

Het derde middel is evenmin ernstig.

2.4. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het door verzoekende partij beschreven nadeel is identiek is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middelonderdeel. Zoals aldaar uiteengezet, heeft verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 noch van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER